

тя, драга душе! « кога си мя стиснешь до сръдце, кога мя погляднешь съ умилно око, охъ! тогава ми става така добричко, така сладичко, что-то азъ ся забуравямъ, забуравямъ всичко, осѣбнь — Драгана. За чудо е, за чудо е, драгій ми, какъ безъ да тя знаѣж могла съмь да живѣѣж мирно и весело! Сега това не разбирамъ, сега си мыслиж, че безъ тебе животъ не е животъ, а мѣжа и неволя. Безъ твои очи черна чернилка ми е свѣтла мѣсячина; безъ твой гласъ несносенъ ми е славй, кога пѣе; безъ твое дышаніе вѣтъръ ми непріятенъ.

Драганъ ся уносилъ съ своѣж-тѣ пастыркѣ — така наричалъ Цвѣтанъ — и като гядалъ колко тя го либи, самъ ся галилъ и правилъ по-любезенъ. Всички лѣскавы забавы на великый свѣтъ той гядалъ прѣдъ очи-ты си като да не чинять ничто наспротивъ твѣя удовольствія, съ кой-то страстолюбиво-то пріятелство на невиннѣ душиж хранило сръдце-то му. Съ настрѣхваніе той смышлявалъ за омразно-то сладострастіе, съ кое-то отнапрѣдъ ся учивалы негови-ты чюства. « Азъ щѣ живѣѣж съ Цвѣтанъ като братъ съ сестрѣж, мыслилъ си, не щѣ употребѣж въ зло нейнѣж-тѣ любовь, и бы-щѣ всякога честитъ! » Безразсѣдный лудо младо! познавашъ ли си сръдце-то? всякога можя-ли-щешъ да стоишь на срѣщѣ на движенія-та си? Разумъ-тѣ вынагы ли ще да е царъ на чюства-та ти?

Цвѣтаны теглило сръдце да навѣжда Драганъ майкѣ й по-часто. « Азъ ѣж обычамъ, думала, и желаѣж ѣ всяко добро; а пакъ менѣ ся чини, че за всякого ще е голѣма радость да тя гяда. » — И наистинѣж баба-та всякога ся радвала, кога го видвала. Ней было драго да ся разговаря съ него за покойный си мѣжъ, и да му приказва за млади-ты си години: какъ тя прѣвъ нѣтъ ся видѣла съ драгый си Ивана, какъ ся залибилъ той за неѣж, и въ какѣж любовь, въ какѣвъ сговоръ живѣлъ съ неѣж. « Охъ! мы никога не можяхме да ся нагледа-